

Карпушкова тоня

Василь Чухліб

У кожного рибалки — дорослого чи малого — є своя тоня. Це таке місце на річці, де найліпше риба ловиться.

Дядько Карпушок облюбував собі порослий морогом грудок, що вип'явся з берега в річку. Приходить він сюди по неділях. Кидає на траву ліщинове вудлище, ставить лозяну кошульку. Вмощується зручніше. Потім поволі розмотує вудочку, закидає. І, притулившись спиною до молодії вербочки, сидить непорушно, пильнуючи за поплавком.

Проходять берегом люди і для годиться запитують:

— Ну як воно, клює?

— Та клює помаленьку.

— А спіймали що?

— Та одну чи дві пліточки.

Хоч усі знають, що рибалка з дядька Карпушка — нікудишній. Вибирається він до Десни з вудочкою, аби хоч трохи відпочити. Бо цілими днями теслярує в будівельній бригаді. Або сіно для корови косить, горожу лагодить, хлівчик перекриває.

А як приходить від річки з порожньою кошулькою, то тітка Оляна буркотить на нього:

— І чого ото даремне просиджувати на тому березі? По хазяйству он скільки роботи! Картопля бур'яном заростає. Сама не вправляюся.

І дядько Карпушок мовчки бере сапу і йде на город.

Валерка та Дениско з добрим уловом прошкували мимо Карпушкової тоні. Дядько Карпушок притулився спиною до молодії вербочки і дрімав під лагідним сонцем. І поплавок дрімав на тихій воді.

— А знаєш, я щось придумав! — прошепотів Валерка.

І не встиг Дениско збагнути, що він замислив, як Валерка витягнув зі своєї торбини чималенького підлящика і, м'яко ступаючи, пішов до грудка. Поклав рибину в кошульку, ще й травною прикрив... Вони сховалися за кущами й чекали, що ж далі буде. Можливо б, довго так чекали, та гучно сплеснула на бистрині риба — й дядько Карпушок прокинувся.

Подивився на небо: сонце вже котилося до обрію. Тоді дядько змотав вудочку, підняв кошульку й заглянув у неї. І, звичайно, очам своїм не повірив. Бо промовив сам до себе:

— Коли ж це я упіймав її, що й забувся? Мабуть, вранці. Валерка з Дениском позатискували долонями губи, щоб не пирснути зо сміху.

Дядько Карпушок перечепив через плече кошульку, взяв вудочку і хутко пішов стежкою, що вела через городи до села.

Тепер уже Валерка та Дениско розсміялися так, що аж жаба наполохалась,

плигнула з кручі у воду.

А потім посерйознішали. Нехай дядько Карпушок хоч раз принесе додому путящу рибину. Аби тітка Оляна його не лаяла.